

השועל והשפן

אלטאי

בשדה אבנים, בחריץ ששבין שני סלעים, סמוך לפלג מים, חיה משפחת שפני חציר. הם הכינו מלאי לחורף. בשיניים החדות חתכו עשב, ייבשו אותו בשמש ואספו בערמות.

ולא רחוק מהמושב שלהם חי שועל אדום. יום אחד יצא השועל לציד. שפן צעיר הרגיש את הצעדים הזהירים שלו, הריח הריח של שועל והתחיל לשרוק "סוויש! סוויש! שועל בא!"

השפנים קפצו לתוך החריצים בין הסלעים ועל השטח בין האבנים נשאר רק החציר הקצוץ.

השועל הריח אותו וכמעט ובכה "האם אני

צריך להיות השועל הראשון שניזון מחציר?" הוא משך כמה גבעולים, ניסה לבלוע ושפתיו נפצעו.

"הכל בגלל השפן הצעיר הזה" כעס השועל "חכה, חכה! עוד אוכל אותך ואת כל

מהחריץ.
"הו-הו" חייך השועל "ואיזה פנים נחמדים יש
לו. הייתי רוצה לראות את פרוותו. אומרים

שהפרווה שעל הגב עוד יותר יפה."
השפן התבלבל לגמרי ויצא החוצה.
השועל תפס אותו היטב בשיניים! השפן
אפילו לא הספיק לצעוק.
התחיל השועל לרוץ אל המאורה שלו, לכבד
את הגורים שלו בבשר השפן. את השפן הוא
מחזיק חזק בשיניים, והשפן המסכן בוכה

המשפחה שלך."
הוא ניגש לחריץ שבין הסלעים והתחיל
לדבר במתיקות:
"איזה בעל-הבית המסודר חי כאן. איך חתך
ישר את העשבים, איך יפה פיזר אותם
לייבוש, איך יפה אסף בערמות! אפילו
בן-אדם יכול היה ללמוד אצל בעל-הבית
כזה, אצל צעיר מסודר כזה. הייתי מאוד
רוצה לפגוש אותו ולפחות בעין אחת להביט
עליו."

השפן הצעיר שמע את השבחים ולא יכול
היה לשכב בשקט במאורה שלו. הוא
התגלגל מצד לצד ונשם כבדות.
והשועל עוד מוסיף:
"האם באמת לא אראה את הצעיר הכישרוני
הזה. הו, כמה נעים היה לשתף אותו
בסעודה."
השפן לא התאפק והוציא את פרצופו

"קרא להם מהר!" קרא השועל ופתח את שיניו.
"סוויש! סוויש!" קרא השפן ורץ לחריץ שבין האבנים. השועל התעשת, עוד הספיק לתפוס אותו בזנב. החזיק חזק. לא עזב. אבל השפן נעגן חזק בין האבנים, לא יוצא. השועל משך אותו בזנב, משך, משך, לא הצליח להוציא. משך בכל כוחו ופתאום התהפך. בישבן שלו נפל על האבנים, רק בקושי קם על רגליו, ובשיניים הזנב שנקרע מהשפן.
מאז לשועלים פרצופים מאורכים, ולשפנים אין זנבות.

"אמא שלי האומללה, אבא המסכן!" עקעק שמעה את הבכי החזק, פרשה את המעיל שלה השחור, בעל שוליים לבנים, ועפה אחרי השועל.
"בעצמך אתה אשם. בעצמך הלכת לשיניי השועל, אז מה-מה-מה אתה בוכה עכשיו?"
"איך לא אבכה ולא אזיל דמעות? אבא ואמא גידלו אותי, ביקשו שלא אשאיר אותם לבד אם אחליט לצאת לדרך, שאקח אותם יחד אתי. והנה את רואה, עקעק, אני נוסע לבד להרים ואת הזקנים השארתי בבית. הם לא יסלחו לי זאת. כל החיים הם יזכירו לי איך עזבתי אותם."
השועל נעצר ובלי לעזוב את השפן משניו מלמל:
"אוכל לקחת אתי גם את הזקנים שלך. איפה הם?"
"לא רחוק. הם שם, חיים בין האבנים."